

Arrest

nr. 71 079 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 september 2011 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 oktober 2008 vraagt de verzoekende partij een visum lang verblijf (type D) aan bij de Belgische ambassade te Caracas, Venezuela, met als doel in België als *au pair* te werken. Met dit visum komt zij België op regelmatige wijze binnen.

Op 5 november 2009 doet de verzoekende partij een verklaring van wettelijke samenwoning.

Diezelfde dag doet zij eveneens een aanvraag voor een verklaring van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Op 16 februari 2010 beslist het bestuur tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 maart 2010 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag voor een verklaring van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Op 23 augustus 2010 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 23 juni 2011 deelt de gemeente Kapellen aan de verwerende partij mee dat de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij werd stopgezet.

De verwerende partij beslist op 27 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M. V. M. Y. (...), geboren te T. (...) op (...), van Dominicaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: artikel 42quater§1, 4° van de wet van 15.12.1980: het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, wordt beëindigd.

Uit informatie van de gemeente en de gegevens van het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning afgesloten op 05.11.2009, met onderlinge overeenstemming werd stopgezet te Antwerpen op 24.05.2011.’

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de formele motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidspflicht.

De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting over de wetsbepalingen en beginselen die zij geschonden acht. Zij betoogt verder dat de bestreden beslissing gestoeld is op de eenvoudige vaststelling dat de wettelijke samenwoning op 24 mei 2011 werd beëindigd. Hierbij wordt echter geen aandacht besteed aan de concrete omstandigheden van de situatie, noch aan de achterliggende oorzaak van de beëindiging van de samenwoning, noch aan het feit dat de verzoekende partij het slachtoffer werd van de houding en zelfs de agressieve gewelddaden van haar partner. De bestreden beslissing is zelfs niet voorafgegaan door enig onderzoek naar het bestaan van deze elementen. Artikel 42quater, §1 van de vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, bepaalt nochtans dat aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie een einde ‘kan’ gesteld worden in één van de in dat artikel opgesomde gevallen. Hieruit volgt dus dat het voorhanden zijn van één van de in voormeld artikel opgesomde situaties niet noodzakelijk aanleiding geeft tot een beëindiging van het verblijfsrecht, doch slechts dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid daartoe de mogelijkheid heeft. De keuze voor het gebruik van deze mogelijkheid moet dan ook gemotiveerd worden. Van enige concrete motivering waarom er *in casu* voor werd gekozen om het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen is in de bestreden beslissing geen sprake. De verzoekende partij verwijst daarenboven naar artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet, volgens hetwelk het in §1, eerste lid, 4° van hetzelfde artikel bedoelde geval niet van toepassing is indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen. Het al dan niet bestaan van een dergelijke schrijnende situatie in hoofd van de verzoekende partij werd *in casu* geenszins onderzocht. Minstens is hiervan geen aanwijzing terug te vinden in de bestreden beslissing. Het loutere gegeven dat de wettelijke samenwoning een einde nam ingevolge een gezamenlijke verklaring van de partijen bij de gemeente, doet hieraan geen afbreuk en betekent geenszins dat één en ander niet zou dienen te worden nagegaan en onderzocht in functie van

artikel 42^{quater}, §4, 4° alvorens een beslissing te nemen welke een einde stelt aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie. De verzoekende partij verwijst naar drie arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Uit het voorgaande blijkt dat de bovengenoemde wetsbepalingen en beginselen werden geschonden.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij het enige motief van de bestreden beslissing, namelijk dat “de wettelijke samenwoning afgesloten op 05.11.2009, met onderlinge overeenstemming werd stopgezet te Antwerpen op 24.05.2011” niet betwist.

2.4.1. Zij betoogt in haar verzoekschrift dat het bestuur echter rekening had moeten houden met ‘de concrete omstandigheden van de situatie’, en had moeten nagaan of de verzoekende partij zich niet bevond in één van de situaties beschreven in artikel 42^{quater}, §4, waarin wordt bepaald wanneer het verblijf niet mag beëindigd worden. Zij verwijst meer bepaald naar artikel 42^{quater}, §4, 4°, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat geen einde kan gesteld worden aan het verblijf “indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;”.

2.4.2. Daargelaten de bevinding dat van de vermeende morele en fysieke mishandelingen door haar voormalige partner verzoekster thans geen enkel bewijs bijbrengt, blijkt in het administratief dossier evenmin enig spoor hiervan te vinden. Zelfs aangenomen dat de situatie was zoals verzoekster het voorhoudt, moet dus worden vastgesteld dat zij nooit stappen heeft ondernomen ten aanzien van de verwerende partij om deze in kennis te stellen van het gebeurde en haar op die manier toe te laten een onderzoek te voeren naar de mogelijke toepasbaarheid van de uitzonderingsgevallen zoals zij die zelf opsomt. De verwerende partij, die derhalve niet op de hoogte was van de schrijnende situatie zoals omschreven door verzoekster, kan bezwaarlijk worden verweten dat zij er geen onderzoek naar heeft gedaan. Indien verzoekster van oordeel zou zijn geweest dat zij in aanmerking kwam voor deze uitzonderingsregeling, dan kon minstens van haar worden verwacht dat zij dat duidelijk te kennen zou hebben gegeven aan het bestuur. Immers geldt de zorgvuldigheidsplicht niet alleen voor de overheid, maar ook voor de betrokken aanvrager (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). De loutere bewering dat zij bang was om klacht in te dienen is geen afdoende verklaring voor het stilzitten van verzoekster. De verwijzing naar arresten die haar betoog zouden ondersteunen is *in casu* niet dienstig : Na nazicht van de motivering van deze arresten blijkt dat in deze zaken telkens uit de motivering van de bestreden beslissing, of minstens uit het administratief dossier bleek dat de verwerende partij op de hoogte had moeten zijn van de schrijnende situatie, hetgeen hier duidelijk niet het geval was.

2.4.3. Aangezien de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonbaar dat de verwerende partij op de hoogte was of had moeten zijn van de ‘achterliggende situaties’, om het in haar eigen woorden te zeggen, van de beëindiging van de wettelijke samenwoning, maakt zij evenmin aannemelijk dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om

het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS